

РОДНА ЗЕМЯ*

Тамъ кждето виждашъ златни ниви,
а край пжтя — макове красиви,
тихъ зефиръ съсъ тѣхъ да си играе,
ти не питай: — Тазъ земя коя е?

Тамъ кждето зеленѣй полето,
а подъ него въ багри е небето,
где разливатъ златенъ звънъ стадата,
ти не питай тука за земята.

Тамъ кждето зеленѣй гората,
съ сладъкъ шепотъ гдето сж листата,
въ чуденъ мирисъ гдето сж цвѣттята,
ти не питай никакъ за земята.

Гдето чувашъ птички хоръ изъ клони,
а подъ тѣхъ потокътъ да ромони,
пеперудки гдето си играятъ,
ти не питай: — Тазъ земя коя е?

Где орачътъ още отъ зорница
съсъ воловци, съ рало въвъ дѣсница
работи, а чучулига пѣе,
ти не питай: — Тазъ земя коя е?

А кажи си: — О, земя свещена,
ти си наша майчица рождена!
Ти ни хранишъ, ние ще те пазимъ
врагъ невѣренъ да не те погази.

Горски Синчець